

Lappfjärd Ungdomsförening

Sånger ==

och

Visor. ==

Vol. 1
Lappfjärd

G. Hennings
29.12.92.

Lappfjärd Ungdomsförenings

Sånger och Visor.

Kristinestad,
Tryckeri- & Tidnings-Aktiebolagets tryckeri 1899.

Vårt land.

Vårt land, vårt land, vårt fosterland,
Ljud högt, o dyra ord!
Ej lyfts en höjd mot himlens rand,
Ej sänks en dal, ej sköljs en strand,
Mer älskad än vår bygd i nord,
Än våra fäders jord.

Vårt land är fattigt, skall så bli
För den, som guld begär.
En främling far oss stolt förbi;
Men detta landet älska vi.
För oss med moar, fjell och skär
Ett guldland dock det är.

Vi älska våra strömmars brus
Och våra bäckars spräng,
Den mörka skogens dystra sus,
Vår stjernennatt, vårt sommarljus,
Allt, allt, hvad här som syn, som sång
Vårt hjerta rört en gång.

Här är oss ljuft, här är oss godt,
Här är oss allt beskärtdt;
Hur ödet kastar än vår lott,
Ett land, ett fosterland vi fått,
Hvad finns på jorden mera värtdt
Att hållas dyrt och kärtdt!

Och här och här är detta land,
 Vårt öga ser det här,
 Vi kunna sträcka ut vår hand
 Och visa glädtt på sjö och strand
 Och säga: se, det landet der,
 Vårt fosterland det är!

Din blomning, sluten än i knopp,
 skall mogna ur sitt toång,
 Se, ur vår kärlek skall gå opp
 ditt ljus, din glans, din fröjd, ditt hopp,
 och högre klinga skall en gång
 vår fosterländska sång.

Runeberg.

1. Sanning.

Det dväljes djupt i vårt bröst
 en känsla, som skänker tröst,
 när faror oss hota,
 olyckor oss mota:
 den känslan är sanningens röst.

Men sanning är och vårt mål:
 Den härjar viljan till stål.
 När ondskan högt vrålar,
 skönt sanningen strålar,
 fördunklar lögnernas pråd.

Lef sant du son utaf nord!
 Lef sant du dotter på jord!
 Ur sanning framsprungen,
 är härligt du tvungen
 att kämpa mot mörkrets bord.

2. Lappfjärd Ungdomsförenings marsch.

Framåt vi vandra på lifvets stråt
 i ungdomstiden med litet ståt.
 Men nog vi veta att tider randas,
 då bro skall byggas och vägar sandas.
 Men kommer tid, så nog kommer råd.
 Nog ha vi krafter till lifvets dåd.

Vi söka nöje i vårt förbund,
 det unga, fria, på glädjens grund.
 Och nytta blanda vi i vårt nöje,
 och utan svek är vårt friska löje.
 Vi ha ett mål och det sanning är:
 och sanningen oss det goda lär.

Vårt Lappfjärd finna vi godt och kärt,
 ty denna bygd vara fader närt.
 Just här vi skola var tycka söka,
 Här skall var skorsten mot himlen röka
 Och ljusst skall vara vårt lilla bo,
 fast läge det på en öde mo.

Så glädjoms vi uti ungdomtid,
 Nog kommer dag, när vi söka frid.
 Oss låtom blomster i solsken plocka,
 när ljusets makter oss dertill locka.
 Vi binde kransar för sant och rätt,
 för allt det goda oss Herren gett.

3. Vasa marsch.

I högan nord vår vagga stod
vid stormigt haf och skummig flod.
Vi växte upp ur frostig bädd,
som vintergran, i drivvor klädd.
Han står så grön
i hvita snön,
han reser stark
sin kronas park
ur armod och ur ödemark.

Som tusen vägor sammangå
kring Finlands bygd i gördel blå,
så mötas hjärtan, mötas namn,
o fosterland, uti din famn.
Att hära glädt
din fanas skatt,
att kämpa med
i främsta led
var faders bragd och Vasa sed.

Och Vasa gossar äro vi;
vårt namn skall ej förgätet bli.
Vårt namn är stort och ärorikt:
till ädel bragd har det oss vigt.
Det vigt vårt bröst
åt ärens röst,
det har oss dömt:
om vi det glömt:
det har mitt högt det mål vi drömt.

Vårt land, vårt finska fosterland,
din fasta botten är vår strand.
Så lät oss bli din starka vall,
som hafvets våg ej bryta skall.
Slå högt, vår barn!

Vax stark, vår arm!
Vax stor i skygd
af söners dygd,
vår höga nord, vår finska bygd!

Z. Topelius.

4. Björneborgarnes marsch.

Söner af ett folk, som blödt
på Narvas bed, på Polens sand, på Leipzigs slätter,
Lützens kullar!

Än har Finlands kraft ej dött,
än kan med oväns blod ett fält här fargas rodt.
Bort, bort, hvilat, rast och fred!
En storm är lös, det ljungar eld och falkånnens
aska rullar:

framåt, framåt led vid led!
På tappra män se tappra faders andar ned.

Adlaste mål
oss lyser på vår bana:
skarp är vårt stål,
och böda är vår vana.
Alla, alla käkt framåt!

Här är vår sekelgamla frihets sköna strät.
Lys högt, du segersälla fana,
sliten af strider se'n en gränd forntids dar,
fram, fram vart ädla, härjade standar!
Än fins en fik med Finlands gamla färger kvar!

Aldrig skall vår fosterjord
af våldets makt ur oförblödda bataljoners armar
ryckas:

aldrig ljuda skall det ord,
att Finlands folk förrätt sin fria bygd i nord.
Falla kan den tappra blott,
ej rygga för en fusas hot, ej svika, böjas och för-
tryckas.

Falla, sköna krigarlott.

blif vår, se'n för en seger än vi kampa fått!

Vapen i hand

och käkt vär ovän nära!

Dö för vårt land

är lefva för vår ära.

Rastlöst fram från strid till strid.

ty nu är stunden vår och nu är skördens tid!

Glesnade leder vittne bära

härligt om mod och bragder, om vårt lands försvar.

Fram, fram vårt ädla, trotsåga ståndar!

Omkring dig än din trogna finska vakt du har.

Johan Ludvig Runeberg.

5. Svensk folksång.

Du gamla, du friska, du fjällböga nord,

du tysta, du glädjerika sköna!

Jag hälsar dig vänaste land uppå jord,

din sol, din himmet, dina ängder gröna.

Du tronar på minnen från fornstora dar,

då äradt ditt namn flög öfver jorden.

Jag vet, att du är och du blir, hvad du var.

Ack, jag vill lefva, jag vill dö i norden!

Richard Dybeck.

6. Mandom, mod.

Mandom, mod och morske män

fins i gamla Sverge än.

kraft i arm och kraft i barin,

ungdomsvarm i bardalarn.

Ogon blå

då och då

te i blomsterdalar där.

Nord, du jordens jättelem.

nord, du milda hjärtans hem!

Toner än från forna dar

ljuda där i åkog och dal.

vilda som en storm på haf.

milda som en tår på graf.

Lyssnen då,

vänner på

hemländsk, hundraårig sång!

Lyssnen, älsken, lären den.

Sjungon, sjung den själfve sön!

Richard Dybeck.

7. Värmland.

Ack Värmland, du sköna, du härliga land!

Du krona bland Svearikes länder!

Ja, om jag komme midt i det förlofvade land,

till Värmland jag ändå återvänder.

Ja, där vill jag lefva, ja där vill jag dö;

om engång ifrån Värmland jag tager mig en nö,

så vet jag, att aldrig jag mig ångrar.

Ja, när du engång skall bort och gifta dig, min vän

då skall du till Värmland fara;

där finnas nog Guds gåfvor med flickor igen,

och alla ä de präktiga och rara.

Men friar du där, så var munter och glad.

ty muntra gossar vilja Värmlands flickorna ha,

de sorgsna — dem ge de på båten.

Anders Fryxell.

8. Neckens polska.

Djupt i hafvet på demantehällen

necken hvilat i grönan sal.

Nattens tärnor spanna mörka pellen

öfver skog, öfver berg och dal

Kvällen härlig står i svartan högtidsskrud,
 när och fjärran ej en susning, tötet ljud
 stör det lugn öfver nijdens rår,
 när hafvets kung ur gyllne borgen går.

Agirs döttrar honom sakteliga
 gunga fram på den klara sjö,
 Harpans ljud de gå så sorgeliga,
 söka fjärran en väg att dö.
 Fast hans öga står åt dunkla himmelen,
 ingen stjärna bådars nattens drottning än,
 Freja smyckar sitt gyllne hår,
 och näcken så sin sorg på harpan slår:

>O, hvar dvärls du, klaraste bland stjärnor,
 i den blånande skymningsstånd?
 Du, som, fordom en af jordens tärnor,
 var min brud uti hafvets grund,
 och, när hjärtat brann vid mina ömma slag,
 smög så skön och blyg de tjusande behag
 mot min barn i den svala flod,
 och gyllne harpan stum på vägen stod.

Nattens tärnor, klara stjärnor alla
 gå till dans i den stilla kväll,
 när de skära silfvertoner skalla
 öfver stranden från häll till häll.
 Men när blodig dagens drott i östern står,
 bleknande och röd den blida stjärnan går,
 sergligt afsked hon blickar ner,
 och gyllne harpan klingar icke mer.

A. A. Afzelius.

9. Tänkeord.

Stå stilla du yngling och se dig väl före!
 Besinna hur farligt att lefva det är!
 Du sannigens röst må bemärka och höra.

och undfly i tid alla onda begär!
 Besinna dig väl,
 och akta din själ,
 ty snart tillståndar ett evigt farväl!

10. God afton sköna flicka.

God afton sköna flicka,
 Hvad har du i ditt sinn,
 Hvarför är du så sorgsen,
 har du mistat vännen din?

Lägg bort all' sorgsna tankar!
 Jag vill förlofva dej,
 om du vill bli min lilla vän,
 om du vill älska mej.

Nej tack min hjärtans herre,
 Jag har en vän så fin,
 på honom hafver jag väntat
 rätt nu i sju års tid.

På honom vill jag vänta
 fast än i sju år till,
 om han nu mera lefver,
 om han fins mera till.

På honom till att vänta
 det lönar icke sig,
 ty han är redan döder:
 det försäkrar jag dig.

Om han är redan döder
 och lagdar uppå bår,
 då vore jag ju en bedragerska,
 om jag tog en annan till vän.

Då tog han af sig handsken
 utaf en hand så fin:

se här är gulderingen,
som du sjelf gifvit mig.

Hon stod och betraktade ringen
och blef så hjärtans glad,
den lilla förtjusta flickan
föll ned till fötterna.

Då tog han henne i famnen
så vackert upp till sig:
min älskade Maria,
en kyss skall väcka dig.

Och den som sjunger visan
och lägger intet till,
han pliktar tolf riksdaler
och mister vännen sin.

Men den som sjunger visan
och lägger litet till,
han får ju tolf riksdaler
och kysser hvem han vill.

11. Liljan i dalen.

I dalen där växte upp en lilja,
ja en lilja så rosenderöd.
Jag stannade och såg uppå den liljan,
så att tårarna på mina kinder rann.

Hon grät och hon suckade och sörjde,
och hon sporde lilla vännen tröst:
hvarför har du sårat mitt hjärta,
hvarför har du ängslat mitt bröst?

Hvarför har du mig öfvergifvit?
För det jag så fattig är?
Så må du gå och söka dig en annan,
ja, en annan, som rikare är.

Och Lazarus han var ju så fattig,
ja, så fattig att ingen kan tro.
Men han fick dock en så hederlig begrafning,
att änglarna i himmelen de sjöng!

Låt därför ej rikedom dig locka
ifrån den du af ungdomen här kär,
ty på sistone rikedom förnedras,
men ödmjukhet och kärlek de bestå.

12. Ack hören unga flickor.

Ack, hören unga flickor, som än ogifta gå,
som världen känna litet, dess mindre kan förstå
skänk aldrig edert hjärta åt någon falsker vän,
skänk hellre det för evigt åt Gud i himmelen.

När som jag nu betänker, hur allt förändrar sig,
då börja mina tårar att rinna uppå mig.
Bäst glädjen står i blonstring i våra unga bröst,
så, flykta all vår glädje i sorgens kulna bröst.

Jag längtade som andra att välja mig en vän:
den tänkte jag väl älska näst Gud i himmelen.
Men, för att jag var trogen, blef falskheten min lön.
Nu får jag smärtsamt bida, tills Herren hör min bön.

Jag hafver nu ej mera här någon glädjedag,
och icke håller någon, som är mig till behag.
När ungdomen sig samlar och följs till nöjen åt,
då sitter jag helt ensam och lugnar mig med gråt.

Låt människorna döma och göra gäck af mig!
När dem så litet roar, så låt dem roa sig!
Jag är en fattig flicka och lefver ensam här,
ja, ensam och förskjuten af den jag hade kär.

13. En älskelig vän uti världen jag har.

En älskelig vän uti världen jag har,
den jag håller så hjärtligen kär.
Jag aldrig förglömmar den vännen så rar,
förrän man till grafven mig bär.

Rent hjärta i bröstet jag hyser och bär
förutom all falskhet och list.
Så länge som blodet varmt uti mig är,
så har jag på kärlek ej brist.

Jag är väl till ären för unger ändå
att veta hvad kärleken är.
Men det vill jag ändå dig låta förstå,
att jag dig af hjärtat har kär.

Krist gifve jag lefde de tiderna än,
då jag unge njuta den fröjd,
att vara din hulda och utvalda vän
och med dig få lefva förnöjd.

Var trogen, uppriktig och ärlig som jag,
så skall jag dig älska med fröjd.
Ar detta dig likväl ej just till behag:
säg rent ut, så gör du mig nöjd.

Ett uppriktigt ja eller uppriktigt nej,
det kallar jag ära och dygd;
ty äran har icke med falskhet behag
och söker ej lögnernas skydd.

Nu ändar jag sängen och ljuder adjö.
Min visa hon lider till slut.
Jag älskar dig, hulda och vänaste mö,
till dess man mig döder bär ut.

AK

14. Jag satt mig ner i den gröna lunden.

Jag satt mig ner i den gröna lunden
att vänta vännen i aftonstunden.
:: Det var så härligt uti naturen,
och vinden spelade förtjusande ::

Tyst fogdar, tyst, hvad var det jag hörde?
Det var väl hon, som sig sakta rörelde!
:: Det är väl hon, som sig sakta smyger
bland gröna mossar och bland blomster små ::

Stäm upp fiolen, låt sängen tjuda!
Nu till min sida jag vill dig bjuda.
:: Jag längtat, käre, att få dig säga,
hur nu i hemmet jag förskjuten är ::

Min far och mor ha mig velat tvinga
att glömma dig och så sorg oss bringa:
:: Du må ej skänka din hand och hjärta
åt en så fattig flicka som hon är ::

«Och om du häri ej lyda aktar,
bäst, att du dig för min vrede vaktar!
:: Du får ej ärfva bland syskon dina,
om du ej följa vill din faders råd! ::

«Nej, aldrig tar jag mitt ord tillbaka!
Ej lilla vännen jag skall försaka!
:: Fast hon är fattig, är hon uppriktig,
och ärlig fattigdom får ej försämas ::

«Adjö, min fader! Adjö, min moder!
Adjö, min syster och lilla broder!
:: Nu reser jag till den lilla vännen,
som jag har älskat ifrån barndomen ::

15. Hjärtat klappar i mitt bröst.

Hjärtat klappar i mitt bröst,
 lilla vän, min enda tröst!
 Är jag af dig öfvergifven,
 tystna skall min röst.

När som andra roa sig,
 ingenting förnöjer mig.
 Alla gröna lunder blekna,
 när jag sakare dig.

Kärlek, som är sann och ren,
 blir en börda, tung som sten,
 när man lemnar liksom dufvan
 ensam och allen.

O, jag kommer väl i häg,
 då du vid min sida läg,
 på min arm, du lilla söta,
 — endast Gud det säg. —

Allt hvad du och jag min vän
 talade om kärleken!
 Hvarje kyss och famntag väckte
 lif och glöd i den.

Vägen mellan dig och mig
 var mig så behagelig.
 Hvarje gång jag dig besökte
 gick jag rosenstig.

Städs tänker jag på dig,
 Drömmen för dig inför mig.
 Kärlek skall du hos mig finna,
 tro evinnerlig.

↑

16. Amanda.

Amanda satt och höll inne lären,
 Hon var så skön som en ros om våren.
 Du Herman heligt mig trohet svor,
 men falskhet dock i ditt hjärta bor.

Amanda gångar sig ned i parken
 att plocka rosor på gröna marken,
 Och sina kransar dem band hon om,
 men allt förgäfves, ej Herman kom.

Amanda gångar sig ned till grunden,
 Hon blef så hvit på den röda kunden.
 En jungfru der emot Herman log
 och jungfrun han uti famnen tog.

Amanda digade ned till jorden
 O, himlens Gud, här är jag nu vorden!
 Men Herren Gud, han bestraffar den,
 som öfvergifver en trogen vän!

«O, Herman, Herman vänd om tillbaka!
 Ej din Amanda du får försaka;
 Kom till Amanda, kom hit igen
 och öfvergif ej en trogen vän!»

«Amanda jag dig ej mera älskar,
 Jag har en ann', som mitt hjärta flingslar.
 Ja, hon skall blifva min äkta brud,
 Gråt ej Amanda! Dig hjälper Gud.»

«O, Herman, Herman, ditt falska hjärta
 har kunnat skaffa mig sålao smärta!
 Förglömmar du din Amanda bort,
 skall Herren glömma dig innan kort.»

Amanda gångar sig ned till stranden,
 Der vinkar hon med snöhvita handen,
 Hon lossar julen och ger sig ut,
 I hafvets väg tar Amanda slut.

17. O, flicka!

Kanske du tryckt en annan till din sida?
Kanske du kläppt har en annans kind?
Kanske om kvällen du vandrar ut att bida
nån' ann' än mig invid den gröna lind?

O, flicka säg, din själ din otro kväljer?
Har någon ovän lookat dig från mig?
Så se dig om, när du bland gossar väljer,
om nån' så trogen är som jag mot dig!

Lys måne, lys med glans på mörka jorden,
att jag må skåda hennes ögon blå!
O, flicka du för mig så kall syns vorden!
Var dock min vän! Jag älskar dig som få!

Adjö, farväl, min hulda älskarinna!
Jag har ej tid att längre dröja kvar,
Ren skeppet jag skall segelfärdigt finna,
och var kapten ombord oss kallat har.

Vi våra ankar upp från bottnen lifva,
och kottingen kring spelet vinglar sig,
Vi breda ut vår stolta segelskrifva,
och skeppet träder ut på havets stig.

Med flaggorna vårt afsked vi er sänder;
jag åt min flicka och mitt fosterland,
Engång igen jag säkert återvänder
hem till min flicka och mitt hemlands strand.

18. Hör du min vän.

Hör du min vän, som står i blommas färing,
liksom en ros, den nyss utsprucken är,
som för min tanke är en svunnen hägring,
skönaste bild jag i mitt hjärta bär.

Nog vet jag att jag är af dig förskjutet,
men hvarför det jag aldrig veta får!
Lång som en vecka blir mig här minuten,
lång som en månad blir för mig ett år!

Hvad är mitt brott, hvad har jag mot dig brutit,
då jag så hårdt skall straffas utaf dig?
O att jag alltid gravens lycka njutit,
ty endast der fins ro och tröst för mig!

När du hör klockan sista slaget klämta,
då får du veta, att jag kämpat ut,
Gå till min graf, lat blommor åt mig hemta
och se på mullen några tårar gut.

Skön var den tid, då jag invid din sida
fick älska dig och hyvisa fram ditt namn,
Nu är det slut, Nu får jag gå och bida
till dess jag nalkas dödens mörka hamn.

Må väl min vän! Jag önskar dig all lycka
och mycken glädje uti unga år!
Må ingen sorg ditt glada hjärta trycka!
Må glädjen troget följa dina spår!

Men om nån' ann' du finner bättre varn,
lat honom ej bli narrad liksom jag,
ty kom i hag, att engång skall du svara
för dina synder uppa domesdag.

19. Axel och Hilda.

I Värme-lands så rika och gröna lundar satt
skön Axel med sin Hilda uti en sommarnatt,
De språkade om kärlek och forna dagars fröjd,
då lyckans sol hon glänste uppa sin middagshöjd.

Den natten för Hilda var lika tung som glad;
mot älskarns bröst hon sorgsen sitt lilla hufvud lät!

Långt bort från nordens näjder hän till Californiens
land

hon måste sig begifva vid fädrens stränga hand.

Min fader, min fader! han vill oss skilja åt,
för att din börd är ringa och likaså din stat.
Men evig är min kärlek till dig min hulla vän.
Om Gud det vill så träffas vi uti lifvet än.

Och vinden han förde ett skepp på blånad våg,
På detta var skön Hilda, i moln ren skeppet låg.
På stranden stod ung Axel och kväl med sorgsen själ:
farväl, farväl min Hilda, min älskade farväl!

Men Hilda allena satt mängen aftonstund
uti sitt nya hemland uti en löfrik lund.
Hon sakade den himmel der nordens stjärnor gå,
Men mest fallt hon ville sin Axel skåda få.

Men jorden och solen de rulla sina klot,
och dubbelt nya öden gar människan emot,
I grafven redan ligger skön Hildas stränga far
och uti vida världen ej något stod hon här.

På stranden en afton — ej solen sjunken var —
satt ännu sköna Hilda uti sin löfsal kvar.
Hon tänkte på sin Axel och suckade hans namn,
Och vinden höll den sköna uti sin ambra fann.

Och neoken han spelte på böljan upp en sång,
och framför jungfrun trädde en yngling smärt och
lång.

Kom i fann, min sköna, förskjut mig ej jag ber!
Den kärlek, som mig bitfört, sin bild i himlen ser.

Din Axel, din Axel, han suckade, jag är.
Från norden har jag farit till den jag har så kär.
På hemmets vida slätter jag mer ej trivas kan,
Sen turturduftan Hilda ur lunderna försvann.

Kom Axel, o käre, och tryck mig till ditt bröst!
I hela vida världen är du min enda tröst.
O, Svealand du sköna du härliga på jord!
Jag vill din ära prisas. Flyg högt du sälla ord!

Och solen den klara på purpurbergen låg,
På paret uti lunden hvar liten Amor såg.
Hur' rosenläppar smektes, hur' famntag gjordes här,
vet hvarje nordens färna, som engång varit kär.

20. Jag gick en afton ut.

Jag gick en afton ut för att spatsera,
när solen ren gått ner på himmelen.
Då mötte mig i lunden gossar, flera
och en af dem var min utvalda vän.

Så satte vi oss neder i det gröna
och språkade om kärlek uppå jord —
midt bland de gossar, otrogna men sköna,
som sällan nog kan stå vid sina ord.

Jag trodde, att du skulle bli min make
och derfäll min utvalda, trogna vän.
Men nu jag ser; du är en riktig drake,
som jag ej nansin skada vill igen.

Min fader och min moder äro döda,
och få är de, som kännas nu mig vid.
Men hafver jag blott kläder jämte föda,
så lefver jag förnöjder all min tid.

21. När jag uti min ensamhet.

När jag uti min ensamhet
med allvar tänker på,
hur ömt jag följt med dina fjät
och dina ögon blå.

Då avder hjartat i mitt bröst,
och fattigdom käns tung,
ej finner jag då mera tröst,
fast jag är frisk och ung.

Derför att jag så fattig var
du mig väl öfvergif.
Du tog en vän, som pengar har,
som du ej höll utaf.

Nu är jag ensam och allen
som foglen på en kvist.
Mig lifvet är en börda sen
den dag jag vännen mist.

Nu tar jag afsked utaf dig
och bjuder dig farväl!
Adjö, farväl, lef gladelig!
Glöm ej min sorgsna själ!

22. Du tror du lycklig blifvit.

Du tror, du lycklig blifvit
Detsamma tror och jag.
Att du mig öfvergifvit,
förstår jag nog i dag.
Fast fattigdom jag bar,
du kär för mig dock var;
men derför jag bedragen
och narrad blifvit har.

Ditt himmelsblåa öga,
din rosenröda kind,
de bragte mig till föga,
de gjorde mig till blind.
Men nu är det ej så,
som du sade till mig då,
den första gang du lofvade,
att jag dig skulle få.

När tiden väl var inne
för oss att skiljas åt,
trö ej, det var mitt sinne:
att lugna mig med gråt.
Men Herren Gud han är
en hjälpare så kär,
Han tröstar och hugsvalar
den, som bedragen är.

Och viljen I nu veta
hvem visan diktat har,
så är det lilla Greta,
som ingen fästman tar.
Hon lefver än i dag,
hon är väl lika glad,
fast hon ej fick den vän, som
var henne till behag.

23. Unge Peder.

Vi ska bygga ett skepp utaf lättaste slag,
med mäster af hvalfiskens ben,
Vi ska göra af silke båd, segel och stag,
Och lasta med ädlaste sten.

Unge Peder, han gick uti kammaren in,
att kamma sitt lockiga hår.
Sen så trädde han fram inför styfmoder sin
att höra hur döden han får.

Ut på hafvet vi seglat i trehundra mil,
då började skeppet att stu.
Vi försökte få loss, men det stod som en Xil.
På skeppet vi kunde ej rå.

Men kaptenen han var en förståndiger man,
strax talte han redliga ord.
»Den som syndat som bäst, han skall offras minsann,
skall kastas med fart öfver bord».

Redan tärningen föll med ett klingande ljud
emellan sjöfarande män.

Unge Peder blef utsedd af norrnornas bud
— vår raske och hurtige sven.

»Jag bekänner, att syndat jag hafver för tu.
Just det min olycka sandt.
Utaf flickor jag narrat bud' sjutti' och sju
och kyrkor och kloster jag brändt».

»Men om någon än kommer till fädernesland
och mor min frågar om mig,
så förtälj, att jag seglar vid fremmande strand
och sänder holsning med dig».

Men om någon än kommer till fädernesland
och fastmön frågar om mig,
så förtälj, att jag ligger på hafsbottens sand
och säg, att hon gifter sig».

Sen så togo vi tag i hans ljusgula hår
och kastade Per öfver bord.
Men när Per börjar sjunka, ren skeppet det går
och seglar tillbaka till nord.

24. Till Österland.

Till Österland vill jag fara,
där bor allra kärestan min
bortom bärg och djupa dalar,
alt under så grönan en lind.

Och där vill jag bygga en hydda,
där marken står ständigt så grön,
och där träden äro prydda
med blommor, som dofta så skön.

Register:

No.	Sid.
Vårt land	3.
1. Sanning	4.
2. Lappfjärd Ungdomsförenings marsch	5.
3. Vasa marsch.	6.
4. Björneborgarnes marsch	7.
5. Svensk folksång.	8.
6. Mandom, mod	8.
7. Värmland	9.
8. Neekens polska.	9.
9. Tankeord	10.
10. God afton sköna flicka	11.
11. Liljan i daten	12.
12. Ack hören unga flickor	13.
13. En älskelig vän uti världen jag har	14.
14. Jag satt mig ner i den gröna lunden	15.
15. Hjärtat klappar i mitt bröst	16.
16. Amanda	17.
17. O, flicka!	18.
18. Hör du min vän	18.
19. Axel och Hilda.	19.
20. Jag gick en afton ut	21.
21. När jag uti min ensamhet	21.
22. Du tror du lycklig blifvit	22.
23. Unge Peder	23.
24. Till Österland	24.